

Vyvěšeno dne: 15. 10. 2021

Svěšeno dne: 1. 11. 2021

25 Cdo 2386/2020-85

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Tiché a soudců JUDr. Roberta Waltra a JUDr. Marty Viřanské v právní věci žalobce: **Martin Michal**, bytem Sportovní 122, 252 03 Řitka, zastoupený Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou se sídlem Zápavní 449, 253 01 Chýně, proti žalovanému: **Mgr. Kamil Abbid**, bytem Pod Pražskou 267, 252 03 Řitka, zastoupený JUDr. Pavlem Brachem, advokátem se sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha 4, o ochranu osobnosti, vedené u Okresního soudu Praha - západ pod sp. zn. 5 C 180/2019, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2020, č. j. 21 Co 267/2019-57, tak to :

I. Dovolání žalobce proti výroku rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2020, č. j. 21 Co 267/2019-57, jímž bylo rozhodnuto ve věci samé, **se zamítá**; jinak se dovolání **odmítá**.

II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému náhradu nákladů dovolacího řízení 3 388 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Pavla Bracha.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 3. 2020, č. j. 21 Co 267/2019-57, potvrdil rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 23. 8. 2019, č. j. 5 C 180/2019-37, kterým zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost zaslat mu dopis s omluvou ve znění: „*Vážený pane Michale, dne 1. 2. 2019 jsem poskytl rozhlasové stanici Frekvence 1 své vyjádření k otázce kácení dřevin v obci Řitka. V tomto mém vyjádření*

jsem tvrdil, že zájem této rozhlasové stanice je Vaší akcí a že celá akce vznikla pouze proto, že došlo k pokácení tují, které jste na pozemek ve vlastnictví obce Řitka bez povolení zasadil. Za tato svá nepravdivá tvrzení se Vám omlouvám.“, a rozhodl o náhradě nákladů řízení; a rozhodl rovněž o náhradě nákladů odvolacího řízení. Vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, že žalovaný, který je starostou obce Řitka, byl dne 1. 2. 2019 telefonicky osloven redaktorkou rozhlasové stanice Frekvence 1, aby se jakožto starosta vyjádřil ke kácení dřevin na obecních pozemcích. Jeho vyjádření se týkalo rekultivace zeleně na obecních pozemcích, poskytl informace o průběhu akce a jak bude naloženo s pokáceným dřevem. V telefonickém rozhovoru s redaktorkou se zmínil o žalobci takto: *..., prosím vás, to je samozřejmě akce pana Martina Michala... že prostě panu Martinu Michalovi pokáceli tují, který bez legálního, nebo bez souhlasu majitele, čili obce, vysadil na pozemcích, za to já fakt nemůžu*“ (dále též jen „předmětný výrok“); tato zmínka nebyla odvysílána. Revitalizace zeleně v obci byla schválena zastupitelstvem, proběhla podle předem připraveného projektu vypracovaného odbornou firmou a byla dotována. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně posoudil věc podle § 81 a § 82 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“) s tím, že žalovaný není ve sporu pasivně legitimován, neboť svým vyjádřením realizoval činnost právnické osoby – obce Řitka. Žalovaný byl rozhlasovou stanicí osloven jako starosta obce a jako takový se také ve vysílání k věci vyjadřoval, neboť poskytl informace týkající se průběhu akce a k tomu, jak bude naloženo s pokáceným dřevem, vysvětlil postoj obce. Svým vyjádřením nesledoval své vlastní zájmy či potřeby. Zmínil se sice o žalobci, avšak nepoužil žádné vulgární výrazy, dopustil se pouze drobné nepřesnosti ohledně vysázení tují, které proběhlo před mnoha lety a jeho vyjádření neobsahovalo žádné dehonestující osobní útoky. Svými výroky žalovaný nepřekročil své pravomoci. Nešlo o exces, a jeho jednání je tak přičitatelné obci, kterou reprezentuje. Žalovaný je navíc voleným zástupcem obce, jehož projevy učiněné ve veřejném zájmu jsou kryty tzv. úřední licenci, neboť jde o výkon pravomoci úřední osoby, který požívá vyšší míry ochrany. Výroky na adresu žalobce pak nebyly rozhlasovou stanicí odvysílány a vyjádření žalovaného bylo zveřejněno bez jakékoliv zmínky o žalobci.

2. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání s tím, že otázka pasivní legitimace žalovaného byla odvolacím soudem vyřešena v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí odvolacího soudu. Namítá, že v daném případě sice žalovaný vystupoval jako starosta obce, dotčenými výroky se však nevyslovil v rámci běžné reprezentace obce, ale šlo o jeho osobní obranu a hodnocení osoby žalobce; jednal tedy v soukromém zájmu. Navíc nešlo o výroky, které by představovaly vůli obce schválenou k tomu příslušným orgánem, ale útok vůči žalobci a jeho nepodložené obvinění; žalobce k prokázání tohoto svého tvrzení navrhol důkazy, soud je však neprovedl. Dovolatel se domnívá, že se jednalo o exces v rámci reprezentace obce při poskytování rozhovoru pro média. V tomto směru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2712/2005, 30 Cdo 2092/2007, 25 Cdo 1329/2014, 30 Cdo 4207/2013 a namítl, že soudy nezkoumaly, zda napadené výroky jsou skutečně projevem vůle obce či žalovaného jako soukromé osoby. V napadených výrocích žalovaný používá subjektivní obraty – „za to já fakt nemůžu“, „to je samozřejmě akce pana Martina Michala“, které nesměřují k činnosti obce, ale k subjektivnímu hodnocení žalobce a obraně osoby žalovaného. Tvrzení žalovaného, že žalobce inicioval občany obce k tomu, aby se obraceli na média, nemá žádný reálný podklad. Obcí byl udělen výslovný souhlas s vysázením dotčených dřevin, k žádnému protiprávnímu jednání ze strany žalobce či jeho manželky tak nemohlo dojít. Žalovaný svůj více než negativní postoj k žalobci a jeho manželce stvrdil svým vyjádřením k předmětné žalobě a při jednání soudu. Dovolatel navrhl zrušení rozsudků soudů obou stupňů a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

3. Žalovaný se ve vyjádření zcela ztotožnil se závěry soudů obou stupňů s tím, že dovolatelem odkazovaná judikatura na projednávanou věc nedopadá a navrhl zamítnutí, případně odmítnutí dovolání.
4. Nejvyšší soud posoudil dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 30. 9. 2017, dále jen „o. s. ř.“, a jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátkou ve smyslu § 241 o. s. ř., shledal, že je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky subjektu odpovědného za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnostních práv starostou obce, která za účinnosti občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. nebyla dovolacím soudem vyřešena. Dovolání není důvodné.
5. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.
6. Podle § 81 odst. 1 o. z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Podle odst. 2 tohoto ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
7. Podle § 82 odst. 1 o. z. člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.
8. Podle § 2914 o. z. kdo při své činnosti použije zmocněnce, zaměstnance nebo jiného pomocníka, nahradí škodu jím způsobenou stejně, jako by ji způsobil sám. Zavázal-li se však někdo při plnění jiné osoby provést určitou činnost samostatně, nepovažuje se za pomocníka; pokud ho však tato jiná osoba nepečlivě vybrala nebo na něho nedostatečně dohlížela, ručí za splnění jeho povinnosti k náhradě škody.
9. Podle § 103 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, (dále jen „zákon o obcích“), starosta zastupuje obec navenek.
10. Do osobnosti člověka, resp. do jejích jednotlivých složek, jak jsou demonstrativně vypočteny v § 81 odst. 2 o. z., může být neoprávněně zasaženo osobou fyzickou, osobou právnickou, ale i subjektem, který je povolán k výkonu veřejné moci a jedná ve sféře práva veřejného. Tyto případy je třeba pečlivě rozlišovat s ohledem na okruh osob povinných k náhradě nemajetkové újmy. I po účinnosti občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. je totiž třeba vycházet ze zásady, podle níž, byl-li neoprávněný zásah do osobnosti způsoben někým, kdo byl použit právnickou osobou (nebo jinou fyzickou osobou) k realizaci činnosti této právnické osoby (nebo jiné fyzické osoby), kdy určující je existence místního, časového a věcného vztahu k plnění činnosti takové osoby, postihují občanskoprávní sankce podle § 82 o. z. samotnou právnickou (nebo jinou fyzickou) osobu ve smyslu § 2914 věta první o. z. (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 30 Cdo 2092/2007, ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1293/2007, usnesení ze dne 29. 8. 2018, sp. zn. 30 Cdo 122/2018, nebo Karel Knap a Jiří Švestka a kol.: Ochrana osobnosti podle občanského práva, Linde-Praha, a.s., 2004, str. 166 a násl.).
11. Nejvyšší soud podle nové právní úpravy již řešil otázku subjektu odpovědného za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnostních práv orgánem veřejné moci. V rozsudku ze dne 23. 3. 2020, sp. zn. 25 Cdo 705/2019, publikovaném pod č. 97/2020 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „Sbírka“), uzavřel, že vykoná-li neoprávněný zásah do osobnosti člověka některý ze subjektů uvedených v § 3 zákona č. 82/1998 Sb. při výkonu veřejné moci, který je mu svěřen, odpovídá za tento zásah a případnou újmu stát, a to v případě, že se tak za podmínek stanovených tímto

zákonem stalo nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Tehdy je zákon č. 82/1998 Sb. (v jehož § 31a je výslovně založen nárok na náhradu nemajetkové újmy, jehož povaha je odvozena od téhož východiska jako obecný nárok na ochranu před zásahy do osobnostních práv) v poměru speciality k občanskému zákoníku, neboť upravuje užší množinu neoprávněných zásahů do osobnosti člověka, a občanský zákoník se užije jen podpůrně v otázkách, které nejsou tímto zvláštním předpisem upraveny.

12. Podle v předchozím odstavci citovaného judikátu by bylo na místě postupovat v případě, že by obec v daném vztahu vystupovala jako orgán veřejné moci. Avšak v projednávané věci mělo k zásahu do osobnostních práv žalobce dojít v souvislosti se správou majetku obce. Obec je veřejnoprávní korporací, která má vlastní majetek, vystupuje v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývající (§ 2 odst. 1 zákona o obcích). Správu vlastního majetku realizuje obec v rámci samostatné působnosti ve smyslu § 35 zákona o obcích. Rozhodování obce o úpravě zeleně na vlastních pozemcích nemá charakter rozhodování o právech a povinnostech jiných osob, vůči nimž by byla uplatňována tzv. vrchnostenská pozice. Obec zde vystupuje a rozhoduje jako vlastník, vykonává svá oprávnění při nakládání a hospodaření se svým majetkem. Dispozice s obecním majetkem má zvláštní soukromoprávní povahu a rozhodování obce o vlastním majetku není výkonem veřejné moci (obdobně např. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 10. 2001, sp. zn. II. ÚS 93/99, publikovaný pod č. 141/2001 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), a proto její odpovědnost nemůže být založena aplikací zákona č. 82/1998 Sb. V případě neoprávněného zásahu obce do osobnostních práv člověka, nejde-li o výkon veřejné moci, přichází v úvahu obecná odpovědnost za újmu (obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2007, sp. zn. 25 Cdo 1961/2005, nebo ze dne 12. 12. 2007, sp. zn. 25 Cdo 532/2007) podle občanského zákoníku účinného v době zásahu, v daném případě občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. Pro takový případ podle § 2914 věty první o. z. platí, že byl-li neoprávněný zásah do osobnosti způsoben někým, kdo byl použit obcí k realizaci její činnosti, odpovídá za škodu jím způsobenou (nejde-li o exces) obec.

13. Žalovaný předmětný výrok pronesl jako starosta obce Řitka. V rozhovoru se vyjadřoval k okolnostem kácení dřevin na obecních pozemcích, jež bylo schváleno zastupitelstvem a proběhlo podle předem připraveného projektu, vypracovaného odbornou firmou. Jestliže se žalovaný jako starosta obce v rozhovoru vyjadřoval k okolnostem týkajícím se nakládání s obecními pozemky, činil tak zcela v rámci své pravomoci (i povinnosti, již mu ukládá § 103 odst. 1 zákona o obcích) reprezentovat obec navenek a informovat veřejnost o činnosti i záměrech obce, a to i v případě, že nejde o výkon veřejné moci, ale o nakládání s jejím majetkem. Odpovědnost za případný neoprávněný zásah do osobnosti žalobce tak nese podle § 81, § 82 a § 2914 věta první o. z. obec Řitka.

14. Žalovaný by za újmu odpovídal v případě tzv. excesu. Jak vyplývá z ustálené judikatury, pouze v případě, že se činnost použité fyzické osoby neděla v rámci pověřením vymezené činnosti, ale šlo o vybočení z tohoto rámce, tedy o jednání z vlastní iniciativy a ve vlastním zájmu (exces), postihují občanskoprávní sankce přímo tuto fyzickou osobu. Pro posouzení, zda o exces šlo, je rozhodující, zda jednání (či opomenutí) mělo místní, časový a především věcný (vnitřní účelový) vztah k činnosti (úkolům) osoby pověřené. V případě excesu se jedná o takovou činnost, kterou škůdce sledoval výlučně uspokojování svých zájmů či potřeb, popřípadě zájmů třetích osob, jež nesouvisejí s jeho úkoly (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 25 Cdo 896/2009, publikovaný pod C 9025 v Souboru civilních rozhodnutí NS, C. H. Beck, dále jen "Soubor", ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. 30 Cdo 5848/2016, Soubor C 17276, nebo ze dne 28. 7. 2000, sp. zn. 30 Cdo 1526/2000, publikovaný v časopise Soudní rozhledy č. 3/2003, str. 93). Aní to, že došlo k porušení zákona, a to dokonce v takové intenzitě, že byl případně spáchán trestný čin nebo přestupek,

však automaticky neznamená, že se o exces jedná (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 5. 2006, sp. zn. 25 Cdo 670/2005, uveřejněný pod č. 49/2007 Sbírky), jestliže se jedná o osobu, která dopustila trestného činu jednáním, jehož účelem bylo splnění služebních povinností či svěřených úkolů, byť krajně neadekvátním způsobem. Aby šlo o tzv. exces, musí jednání vybočovat z plnění úkolů dané osoby natolik, že jí vůbec není sledován výkon veřejné moci (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2020, sp. zn. 25 Cdo 705/2019, publikovaný pod č. 97/2020 Sbírky).

15. Byť uvedené judikatorní závěry byly převážně učiněny za účinnosti předešlého občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, účinný do 31. 12. 2013), není žádný racionální důvod se od nich v současné době odchýlovat. Nová právní úprava sice přináší širší a propracovanější úpravu nároků na náhradu nemajetkové újmy, avšak až na výjimky v zákonném režimu výkonu a ochrany osobnostních práv podstatné koncepční změny nepřináší [v odborné literatuře srov. TŮMA, P. In: LAVICKÝ, P. a kolektiv. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1-654). 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 393-394.].

16. Žalovaný měl do osobnostních práv žalobce zasáhnout pronesením jediné věty, v níž vyjádřil domněnku, že byl (redaktorkou) osloven na základě akce žalobce, a současně názor, že důvodem toho je okolnost, že žalobci pokáceli túje, které bez souhlasu na obecních pozemcích vysadil. Avšak toto vyjádření má místní, časový, ale i věcný vztah k problematice týkající se majetku obce, na niž byl redaktorkou dotazován. Týká se totiž rekultivace zeleně na obecních pozemcích, která se u některých obyvatel setkala s nepochopením (jak vyplývá ze skutkových zjištění, která podle § 241a odst. 1 o. s. ř. nepodléhají dovolacímu přezkumu). Nebylo zjištěno, že by žalovaný předmětným vyjádřením sledoval konkrétní soukromý zájem; pouze konstatoval svůj názor (jakýsi povzdech), kterým však nijak nevybočil ze své pravomoci, neboť se týkal dané problematiky. Toto vyjádření pak není vulgární, takže ani v tomto směru nejde o exces. Excesem pak v daném případě není ani to, že žalovaný použil v předmětném výroku subjektivní obraty, neboť tato skutečnost sama o sobě neznamená, že hovoří sám za sebe a ve svém zájmu; vyjádřil tak pouze svou domněnku ohledně důvodu, pro který byl redaktorkou požádán o rozhovor. Dovolatel se pak mylí, pokud se domnívá, že výroky starosty při reprezentaci obce navenek musí být schváleny příslušnými orgány obce, neboť zákon o obcích žádnou takovou povinnost nestanoví (ani by to nebylo možné). Jestliže obec zákonným způsobem rozhodla (a v projednávané věci nebylo prokázáno a ani tvrzeno, že tomu tak nebylo), potom je na starostovi, aby při reprezentaci obce navenek vůli obce vhodně prezentoval. Obranu žalovaného při soudním řízení, která je nejen jeho právem, ale i procesní povinností, pak nelze chápat jako výraz negativního postoje vůči žalobci. Dovolatelem odkazovaná judikatura, pokud jde o posouzení excesu, na projednávanou věc nedopadá, neboť se jedná o skutkově zcela odlišné případy.

17. Zbývá posoudit, zda by žalovaný jako starosta mohl nést občanskoprávní odpovědnost za zásah do osobnostních práv spolu s obcí. S ohledem na ustanovení zákona o obcích nelze starostu považovat za zmocněnce obce, neboť je jejím orgánem (§ 5 odst. 1 zákona o obcích) jemuž zákon ukládá povinnost zastupovat obec navenek, a není ani jejím zaměstnancem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2005, sp. zn. 25 Cdo 1319/2004, publikovaný pod č. 16/2006 Sbírky). Jak již bylo zdůrazněno, práva a povinnosti starosty jsou upraveny speciálním zákonem. Jako jeden z orgánů obce vykonává funkci, která má veřejnoprávní charakter, a to i když jedná v rámci samostatné působnosti obce či správy jejího majetku. Při výkonu své funkce se musí řídit tímto speciálním zákonem, respektovat vůli obce (subjektu spravovaného kolektivním orgánem – zastupitelstvem) a prezentovat ji navenek (být by se jeho osobní názor od stanoviska obce lišil). Proto jej nelze považovat ani za jiného pomocníka ve smyslu § 2914 o. z., a nemá tak povinnost k náhradě.

18. Z uvedených důvodů lze uzavřít, že odvolací soud (i soud prvního stupně) dospěl ke správnému právnímu závěru, že žalovaný za případný zásah do osobnostních práv žalobce neodpovídá.

19. Namítá-li žalobce, že předmětný výrok není pravdivý, neboť tůje nezasadil on, ale v minulosti jeho manželka, a to na základě souhlasu obce, není třeba se touto otázkou zabývat. Není-li totiž žalovaný v projednávané věci odpovědným subjektem, není důvod zkoumat, zda došlo k neoprávněnému zásahu do osobnosti žalobce. Pro úplnost se sluší dodat, že v případě takového zkoumání by s největší pravděpodobností bylo možno dát za pravdu závěru soudu prvního stupně, že předmětným výrokem nebylo do osobnostních práv žalobce neoprávněně zasaženo. Nejen pro obsah a formu předmětného výroku, ale i proto, že nebyl zveřejněn.

20. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám řízení uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné takové vady neshledal. Neprovedení navržených důkazů k prokázání, zda zastupitelstvo schválilo předmětný výrok, vadou řízení není, neboť jejich provedení nemohlo mít na rozhodnutí z výše uvedených důvodů jakýkoli vliv.

21. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé bylo správné, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

22. Napadl-li dovolatel výslovně rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu, tedy i ve výroku o náhradě nákladů řízení, není dovolání proti tomuto výroku přípustné podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř., a proto je Nejvyšší soud v tomto rozsahu podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

23. V dovolacím řízení byl úspěšný žalovaný, proto má podle § 243c odst. 3 věty první, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Ty jsou tvořeny náklady na právní zastoupení, a to odměnou za jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání) v částce 2 500 Kč (§ 9 odst. 3 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu – dále jen „AT“), jednou paušální náhradou hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 AT) a náhradou DPH z těchto částek (588 Kč); celkem 3 388 Kč. Lhůta k plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o. s. ř., místo plnění podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na jeho soudní výkon.

V Brně dne 6. 10. 2021

L. S.

JUDr. Hana Tichá v. r.
předsedkyně senátu